

J I Ř Í P O S K O Č I L

Vzpouř

in klonů

OLYMPIA

JIŘÍ POSKOČIL

Vzpou
klonů

OLYMPIA
PRAHA

Text © Jiří Poskočil, 2010

První vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2010

ISBN 978-80-7376-184-4

*Tuto knihu věnuji své ženě Lucii,
jež mne v mém psaní vždy podporovala.
Děkuji Ti!*

Stvoření světa

Měl jsem velké bolesti. Mým tělem škubaly křeče, hořel jsem. Nebylo již nikoho, kdo by mi mohl pomoci. Zuby mi trnuly, proleženiny na zádech pálily o to víc, jak se do nich vlévaly kapky stále nového slaného potu. Nastala chvíle, kdy jsem si přál zemřít. Bolesti přetlumily i odvěký pud sebezáchovy. Byl jsem šílený. Cítil jsem, jak mi pulzuje krev i v očních bulvách. A při každém tepu jsem si myslel, že mi vyskočí z hlavy. Kdybych tak alespoň mohl naříkat. Ne. Ani to již nešlo. Byl jsem sláb jako tvor, který má zemřít každým okamžikem. Už jsem ani nemohl myslet. Spánek by mohl být vysvobozením, doufal jsem. Ten však nepři-
cházel. Bolest tomu nedovolila. Přál jsem si, aby přišel někdo a dal mi na čelo chladivý obklad. Ale kdo? Všichni mě opustili. Všichni známí, přátelé, rodina. Všichni byli již po smrti. Já, člověk, jenž celý život dřel, zůstal jsem na stará kolena sám, a sám budu i na smrtelném lůžku. Běžná chřipka mě dostala. Dokázala mě skolit.

Náhle mě všechno přestalo bolet. Nebylo již horko. Usnul jsem, pomyslel jsem si. Ne. Zahlédl jsem se kdesi pod sebou. Vznášel jsem se nad postelí, kde ležela má tělesná schránka. Tak je to? Já umřel. To vysvobození, na které jsem myslíval, přišlo ve chvíli, kdy jsem již doufal v jinou spásu. Opouštím svět? Ano. Věděl jsem to. Odebíral jsem se přes stropy domu, kde jsem měl byt, nahlížel do spících pokojů sousedů a najednou jsem z domu vyklouzl.

Pode mnou byla střecha. Ve svitu měsíce se stříbřitě leskla. Asi rosa? Dříve bych se nad tím nepozastavil. Ach, jak já jsem byl krátkozraký. Taková krása. Měnil jsem se. Opouštěly mě lidské tužby, cítil jsem všudypřítomnou lásku a porozumění. Odebíral jsem se kamsi, nevěděl kam, ale byl smířen s tím, že tam dojdou.

Náhle mě oslovil jakýsi neznámý, téměř neslyšitelný hlas. Zval mě k sobě, prý do svého království. Bůh, pomyslel jsem si. Já, ateista, se nakonec dostanu do nebe. Ale nebylo to tak. Hlas mě vábil dál a já stále stoupal výš a výš. Krajina pode mnou se měnila ve tmu, a čím jsem byl výše, tím více jsem ji nepoznával. Les nebo jezero? Mělký svit pouličních lamp měst zanikl v odrazu měsíce zrcadlícího se na hladině oceánu. I ten se rozmazal, když ho přikryl opar z oblak. Ocitl jsem se kdesi vysoko nad Zemí. A tu najednou jsem měl pocit, jako by mi kdosi předal žezlo, moc nad touto planetou. Stal jsem se bohem. Já, človíček, který zrovna zemřel, jsem se stal bohem. Dumal jsem a stále si převaloval ve své neviditelné obrovité hlavě tuto myšlenku. Bůh, tak jak ho vidí věřící celého světa, vlastně není, došlo mi záhy. Já jsem zemřel a stal se bohem. Tudíž ten, kdo zemřel přede mnou, musel být taktéž bohem. Že by si tento zvláštní svět volil bohy z lidí, jež sám stvořil? Ale ne on, nýbrž člověk, jenž zemřel a stal se bohem, stvořil své potomky, kteří se měli, až nadejde jejich chvíle, stát na zlomek času světa taky bohem.

Zajímavý koloběh, pomyslel jsem si. Chudáci lidi na Zemi, kteří ve mě věří. Ví, že jsem, a přitom si myslí, že jsem někdo úplně jiný. Ale asi to tak má být. Co stvořím? Pravděpodobně nemám moc času. Vždyť na světě zemře každou chvíli někdo. Brzo budu vystřídán a co potom? Co bude vlastně potom? Mmm. Uvidíme. Brzy to přijde.

A tak jsem stále dokola přemítal, nedbal jsem na to, že již necítím, že již nemiluji. Stal jsem se obrovskou dlaní, jež svírala uvnitř planetu, na které jsem se narodil a zemřel. Zemi. Mohl jsem ji rozmáčknout a skoncovat s ní. Ale proč bych to dělal? Lidé na Zemi ve mě věří a milují mě. Tedy mě, jako svého boha, ať mi říkají, jak chtějí. Necitelnost? Neznal jsem tuto vlastnost. Proto jsem zveleboval Zemi, než nastala chvíle, kdy mi kdosi vytrhl žezlo z ruky, tak jako i já svému předchůdci. Ale nezmizel jsem. Dále jsem dohlížel na planetu plnou lidí a dalších tvorů známých i neznámých. Pouze moc tvořit jsem již neměl. Zvláštní. Někdo mi sebral moc, ale přitom jsem tu stále jen já.

Znovu jsem se zamyslel. Trvalo to celé století, ale nakonec jsem na to přišel. Není žádné království nebeské, kde se po smrti lidé znovu najdou. Já zemřel, stal se bohem, a když mi vzal následník moc, zůstal jsem na svém místě. Jistě jsou tu triliony bytostí, které o sobě neví. Zde, ve vzduchoprázdnu, okolo planety, která je stvořila, aby ji mohly dále tvořit. Nevidíme se, neslyšíme se, a co je horší, nikdy o sobě ani vědět nebudeme. Ale to přece nemůže být navždy.

Znovu jsem se zamyslel. Tentokrát to trvalo déle. Celá tři tisíciletí. Dospěl jsem k závěru, že něco bude. Ale co, to bylo nad moje myšlenkové pochody. Mezitím se na Zemi změnilo takřka všechno, co jsem znal. Lidé se jinak pohybovali, chovali i vypadali. Bližší popis není potřebný, protože to sami jednou uvidíte. Rozhodl jsem se, že někoho přece jen najdu. Volal jsem tedy. Tak intenzivně a hlasitě, až se po milionu let kolem mě vytvořila mlhovina. Žádný bůh si mě nevšiml, ale lidstvo ano. Vysílalo ke mně sondy i lodě s lidskou posádkou. Nikdy bych si nepředstavil, že se ještě uvidím s někým takhle zblízka. Lidé však byli tvořeni

k obrazu bohů, kteří pocházeli přímo z jejich řad, a proto byli inteligencí a myšlenkami vysoko nad mou úrovní. Brzy je má mlhovina přestala zajímat. Ale když jste tak chytrí, proč nepřijdete na to, že jsem zde i já? Najděte mě, žadonil jsem celé věky, a protože jsem byl tuze nešťastný, úpěnlivě jsem se zmítal v protuberancích.

Uběhla miliarda let a má mlhovina se začala shlukovat a tvořit jádro, uvnitř něhož jsem byl já. Nyní však lidi na Zemi začala zajímat úplně jiná věc. Stavěli koráby pro miliony lidí a stále vysílali signály do neznáma a stejným směrem vysílali i menší lodě. Hledali živé planety. Proč?

I já jsem postupně moudřel. Po dvaceti letech jsem na to přišel. Na Slunci se tvořily zvláštní erupce. Termonukleární reakce se zpomalovala a mizela. Slunce přestávalo hřát. To svědčilo o jednom. Brzy se začne rozpínat, aby se nakonec rozplynulo. Moji lidé se chystají opustit planetu. Zhrozil jsem se. Já, pozoruje toto dění z ohromné vzdálenosti. Rozpálil jsem se a začal zářit jako Slunce. Vystřeloval jsem ze sebe hmotu a tvořil okolo sebe planety. Stále se mi nevedlo stvořit takovou, která by byla podobná Zemi. Bylo již pozdě. Náhle jsem si povšiml, jak Slunce pohlcuje tu modrou planetu. Olízlo ji svým ohnivým jazykem a ona se změnila v obláček páry. Slunce samo se pak změnilo v červený flek, mlhovinu, uvnitř které zůstalo jeho jádro, bílý trpaslík.

Lidstvo bylo mrtvé. Toto se odehrálo ve vteřině, která byla v pozemském čase dlouhá miliony let. Nezachránil se nikdo. O to víc jsem se začal snažit o ten správný vzorec pro planetu, na které bude moci být život.

Na popáté, po třech miliardách let, se mi dílo zdařilo. Kolem mě putovalo nyní pět pevných planet a obrovský mrak plynů. Foukl jsem tedy a mrak se roztrhal na čtyři nepodobné kusy, které vzápětí začaly rotovat. Nejmenší

pevná planetka byla však uvězněna za jejich oběžnými drahami a tedy odsouzena k věčnému strážení mé soustavy. Ale zpět k té živé. Planeta, zprvu žhnoucí a vybuchující, začala postupem věků chladnout a hustá mračna plynů okolo ní způsobila mohutné deště, trvající milion let. Jak jen se jmenovala planeta, na které jsem se narodil, ptal jsem se sám sebe. Za boha jsem si nemohl vzpomenout. Za boha. Jak tragické. Vždyť já jsem bůh. Název mé mateřské náruče se vytratil v příkopu dějin. Ano. Ani bůh není neomylný a zapomíná. Vymýšlel jsem tedy pro tuto planetu název. Pochází přímo z mého nitra, řekl jsem si, vzpomínaje, jak jsem materiál na její stavbu vytrhl masivní erupcí ze svého těla. Ze mě. Ze mě? No jistě. Země. A planeta, na které měl zanedlouho započít život, dostala název Země.

Historie se opakuje, proběhlo mi myslí, ale nevěděl jsem, co to znamená. Ubíhaly miliony let a na mé Zemi se vyvíjela evoluce. Tvorové zprvu tak nepodobní člověku, oškliví, a tak velcí. Celé stamiliony let jsem chránil Zemi před bludnými asteroidy, které do mé soustavy vnikaly a zase ji opouštěly. Tu jsem přidal některé planetě gravitaci, aby těleso svedla z jeho cesty k Zemi, tu jsem zase zazářil a spálil ho. Jednou jsem se na okamžik čítající asi sto let odvrátil od svého vrcholného díla a zaměřil pozornost na čtvrtou planetu ode mě, která měla taktéž životodárný potenciál a předpoklady pro ožití. V tom okamžiku jsem si nevšiml letícího předmětu, který se ohromnou rychlostí blížil k mé Zemi. Narazil do ní. Toto mě vytrhlo ze zamyšlení a já již nikdy od Země svůj zrak neodvrátil. Stala se totiž katastrofa, která mohla zhatit celou moji odvěkou píli a snažení. Tehdy na Zemi zemřeli ti největší tvorové, kteří ji kdy obývali. Nikdy jsem si tuto nedbalost neodpustil. Pracoval jsem dál a neztrácel čas.

Desítky milionů let ubíhaly a na Zemi se objevil první člověk. Ha, dílo se zdařilo, zaradoval jsem se. Člověk zprvu primitivní, podobný spíše zvířeti, ze kterého vznikl, avšak měl ve vínku stát se novým mozkiem této planety. Jako mávnutím proutku uběhlo těch tři sta tisíc let, ve kterých jsem již jen zdokonaloval. Objevil se člověk, který tvořil bez mého přičinění. Začal využívat energie skryté v Zemi, nerostného bohatství, jež skýtala. Nebylo již nutné věnovat všechnu pozornost Zemi. Tu a tam jsem tedy zaexperimentoval a pokusil se totéž vzbudit i na planetě čtvrté ode mě. Avšak i přes vynaloženou píli mě Země přitahovala čím dál víc. Začínal jsem znovu cítit lásku. Souznění se svým dítětem, se svou Zemí. Hladil jsem ji něžně paprsky svého těla, propíchoval ji blahodárnými silami a těšil se z ní.

Jednoho dne jsem však ucítil, že mě cosi táhne ven z mé schránky, ze Slunce. Vytahovalo mě to k Zemi. I sestoupil jsem tedy na ni a jako novorozeně jsem započal odvěké žití. Okusil jsem znovu vůni, chuť i hmotu. Ubíhala léta a já žil a dospíval. Tak jako ostatní lidé na Zemi jsem se vzdělával, abych mohl později pracovat a přetvářet. Neuvědomoval jsem si svoji věčnost, svůj předchozí život.

Až jednou, takřka na sklonku svého života jsem ležel v posteli, skoro jsem usínal, a tehdy jsem si to všechno uvědomil. Nikdy jsem nevěřil v boha, ale v sebe sama vždy. Tak proto, výskl jsem. Nebál jsem se smrti. Věděl jsem, že život se bude opakovat znovu a znovu. Sice se na Zemi dostanu až za mnoho miliard let, ale dostanu. A znovu ji stvořím. Lepší. Dokonalejší, nežli byla ta předchozí. A vyvaruji se všech problémů a nehod, jež se mi pletly při předchozím vývoji do cesty. Já svoji soustavu zdokonalím. Vytvořím život na všech planetách. Mnoho forem inteli-

gentního života, které svým myšlením nakonec dokážou odvrátit i rozpad mé božské tělesné schránky, Slunce.

Převalil jsem se na bok a těsně před tím, nežli jsem usnul, mi hlavou proběhla ještě jedna myšlenka: Co ti ostatní bohové? Vytvořili si také své soustavy, zárodek vlastního příštího života? Někteří určitě. Kde ale jsou? Proč se inteligentní civilizace spolu nespojí? Proč nepřekonají ty ohromné dálky, aby se navzájem poznaly? Jednou to jistě udělají. A možná, že již brzy, a ne v příštím životě.

Nová tvář

„Provincie Země je již dost vyžralá na to, aby začala splácet svůj dluh vůči Kondorsiu Zeko,“ zaznělo z tribunamentu vysoko nad úrovní desáté řady.

Ozval se zamyšlený šum. „Nedostal jste slovo, Sopro z Vemini Enti. Dočkejte své chvíle, tak jako ostatní delegáti.“

Menší tvor, podobný kmenu stromu s vlnící se růžovou kůrou, nyní již dobře viditelný po svém projevu nespokojenosti a následném vymrštění svého těla, usedl a vyrovnaně kývl hlavou na důkaz, že napomenutí porozuměl jasně a že nebude dál dělat žádné nepřístojnosti, výkřiky počínaje a pojidáním toho, s kým je nespokojen, konče, tak jak ukládá stanovující listina o delegačních sjezdech Kondorsia Zeko. Šum v lavicích ještě zněl, ale slábl.

„Mohu pokračovat?“ zvolal tvor dosti podobný člověku. Rozhostilo se ticho. „Tak tedy přistupme k bodu číslo 1494. Objevení mimogalaktické technologie. O tomto v pravdě neskutečně zajímavém a průlomovém tématu pohovoří delegát Monlem z Turtu.“ Krokem do strany odstoupil z řečnického místa na pódiu. Na jeho předchozí pozici se vsunul komicky vypadající delegát z planety Turt. Jelikož byli Turťané ve vývoji mnohdy o celá desetimilénia dále než většina zúčastněných, bylo i jejich tělo téměř ve stádiu dokonalosti. Byla to vlastně jenom hlava. Ovšem dosti velká a rozličných tvarů, podle předpokladů toho či onoho jedince.

„Vážení kolegové,“ řekl Turfan hlasem podobným šepotu, avšak tak výrazným, že ho zřetelně slyšeli i delegáti v nejvyšších řadách tribunamentu. Jeho hlas dokázal díky něčemu, čemu říkali Turfané SE-HO, zaujmout i ty delegáty, jež je neměli zrovna v lásce. Inu, civilizace obsahuje i závistivé národy a samozřejmě i jiné, kteří dokáží nenávidět. Proto vložil Turfan Monlem do svého hlasu uklidňující a mírumilovný podtón, aby delegáti zpozorněli a bedlivě naslouchali, i když sám pro sebe si myslel o ostatních své. A měl na to právo. Byl přece jedním z elitní civilizační entity, myšlením daleko přesahující zbytek galaxie.

„Posuďte sami tento objev. Byl zjištěn před padesáti třemi turtskými roky.“ Delegátům okamžitě ve sluchátku zazněl přepočít na jejich časové údaje. Monlem počkal pár vteřin, než si to někteří pomaleji chápající delegáti srovnají v hlavě, a pokračoval neméně přitažlivým hlasem. „Jedna z našich kondorsijních sond zachytila blíže neidentifikovaný přenos, který pochází, jak se domníváme, z jiné galaxie. Nebudme naivní. Každý z nás přece tušil, někteří si dokonce byli jisti,“ zakašlal důležitě, aby upozornil na to, že Turfané byli ti, kteří již odnepaměti věřili v mimogalaktický život, „že musí někde v tom nekonečném prostoru existovat tací, jako jsme my. A toto se potvrdilo,“ zvýšil pro zbystření pozornosti hlas. „Tyto jistě úžasné bytosti mají nastudovanou a staletím vyzkoušenou metodu, díky které se mohou dostat kamkoliv ve vesmíru. Ano, slyšíte správně. Na jakékoliv místo ve vesmíru.“

Ozval se silný šum provázený mumláním a odněkud ze spodní řady zaznělo: „I na samý okraj?“

„Eh,“ oddechl si posměšně Turfan. „Řekl jsem kamkoliv,“ prohodil směrem k místu, odkud zaslechl ten dotaz. „Největší a nejuznávanější turtské vědecké kruhy se nyní

snaží rozluštit konkrétní data přenosu a izolovat ingrediscie*), aby mohl být tento proces vyzkoušen a poskytnut celému Kondorsiu Zeko.“

Ozval se nadšený aplaus. Někteří vydávali zvuky podobné kašláním a řiháním, jiní pleskali svými všemožnými končetinami a ti zbylí se jen tak vlnili, čímž vydávali mnohdy ještě rozličnější zvuky než ostatní. Jen předseda delegace, řečník, jenž prve přenechal své místo na pódiu Turfanovi, tleskal svými sedmiprstými dlaněmi o sebe jako opravdový člověk.

Jakmile se Turfan odsunul z řečnického pódia, jeho místo zaujal opět předseda. „Vážení delegáti, toto byl poslední bod letošního 22639. sjezdu Kondorsia Zeko. Po přestávce budete mít prostor k debatě a vlastním připomínkám.“

Po hodinové přestávce byli již všichni na svých místech a předseda sjezdu se pomalu vrátil k řečnickému pultu na pódiu pod tribunamentem delegátů. „Vážení delegáti, započínám rozpravu nynějšího sjezdu. Slovo má delegát Uy ze Sapoeakoris.“

Na první pohled měkkotkáňovitý tvor se vzpřímil, čímž připomněl rozvíjející se housenku, a pisklavým hlasem promluvil. „Rád bych se vrátil k bodu číslo 327, kolonizace Uta a Sia. Aby vážené delegátstvo rozumělo, Sapoeakorisané mají velký zájem na kolonizaci těchto planetek, jelikož by se zde mohl pěstovat Todos, kterým se většina našinců živí.“ Ti, kteří mohli, udělali grimasu na důkaz znechucení nad potravou housenkovitých tvorů. „Náš zájem není nijak zistný, pouze potravinově přijatelný.“

„Ano,“ přerušil delegáta Uyho předseda a dodal: „Myslím, a vážení mi to jistě potvrdí,“ rozhlédl se při tom po tribunamentu, „že tyto planety nikdo ze zde přítomných

*) Ingridiscie - turtuský výraz pro indicie

nikdy nepožadoval, a jelikož jste i vy zachoval bod číslo 7 listiny sjezdů Kondorsia Zeko, mohu po námitkování přidělit planety Uto a Sia do územního celku Sapoeakoris. Má někdo námitky?“ zeptal se směrem k ostatním delegátům. Z davu se ozývalo záporné mručení, občas některý z delegátů zavrtěl hlavou. „Jsou vaše, delegáte Uy, a nyní již prosím další zájemce o slovo.“

Několik různobarevných a všemožnotvarých končetin se zvedlo.

Předseda se rozhlédl a povšiml si nasupeného Vemini Entana, delegáta Sopry. „Dávám slovo Delegátovi z Vemini Enti,“ řekl a odvrátil od něj pohled.

„Děkuji vážený předsedo,“ řekl jakoby jedním slovem ironicky Sopra. „Jak jsem se již zmínil v nepravou chvíli a nevyzván, za což se omlouvám všem,“ začal Entan hovořit k delegátům, aby si je trochu usmířil, „provincie Země by měla začít splácet svůj dluh Kondorsiu Zeko. Já i můj národ si myslíme, že civilizace na Zemi je již vyzrálá natolik, že by měla přijmout své závazky. Není přece možné, aby ji Kondorsium podporovalo donekonečna, a tak se hlásíme o její správu.“

Ozval se nespokojený vzruch.

„Delegáte Sopro,“ řekl temně zabarveným a nepřátelským hlasem předseda. „Moc dobře víte, že Země není provincie v pravém slova smyslu, že život tam byl zanesen náhodou a inteligentní vzestup civilizace byl urychlen pomocí fondu Kondorsia. Proto se zde nejedná o bod číslo 3, nýbrž o bod číslo 95. Jistě také víte, co bod číslo 95 znamená! Pokud by tomu tak nebylo, mohu vám jeho znění odříkat.“ A ještě než mohl Entan zareagovat, pokračoval: „Je-li na planetě či planetce život před započítím kolonizace, může požádat o správu planety nejbližší možná vedoucí planeta.“

Tak zní bod číslo 95. A jelikož nejbližší vedoucí planetou planety Země je Zimit, mohu si činit nároky za mou civilizaci pouze já a nikdo jiný. Ale toho jste si byl jistě vědom.“

Delegáti cítili, jak atmosféra zhoustla. Předseda, jakožto Zimiťan, hájil bez sebemenších obav zájem své planety. Ovšem bylo na něm vidět, jak ho počínání Entana pobouřilo. Na spáncích měl vystouplé žíly a nervózně bubnoval všemi svými čtrnácti prsty o řečnický pult. Naproti tomu Entan, původně růžový, zmodral.

„Vím jistě,“ prolomil náhle ticho opět předseda Korel ze Zimitu, „proč jste se pokusil o tento v pravdě nečestný a inteligentního tvora prostý pokus.“

„Ano?“ štěkl posměšně Sopra.

„Vaše planeta se nachází na docela jiném místě v galaxii a vy jste chtěl prostě rozšířit možnosti osidlování své civilizace.“

„Možná,“ řekl Entan, „ale proč stále ochraňujete tu pozemskou civilizaci? Není to náhodou proto, že jsou vám tak podobní?“

„To by stačilo,“ zvedl výhrůžně hlas předseda Korel. „Odebírám vám slovo. Posadte se.“

Entan se zjevným nesouhlasem pomalu usedl a probodával předsedu pohledem.

Předseda se rozhlédl a vyslovil: „Delegát Puntelao.“ Vzápětí rychle sklonil hlavu a pohlédl na krystalický zobrazovač. „Z Niomé,“ pokračoval. „Máte slovo.“

Postavil se Nioméan. „Vážený předsedo a vážení delegáti, žádám o souhlas s předstoupením před tribunament.“

„Mohu znát důvod?“ zeptal se předseda Korel.

„Jistě. Jedná se o bod, který nebyl z důvodu neúplnosti znění zařazen do letošního čtení a mám důvod se domnívat, že při příštím sjezdu by nebyl již žádnou novinkou,

protože se mezitím začnou projevovat jeho důsledky.“ Předseda se odmlčel a pak pravil: „Víte, delegáte Puntelao, že toto není zvyklostí sjezdů, avšak žádný z bodů listiny sjezdů to nezakazuje. Předstupte tedy.“ Po těch slovech mu uvolnil své místo.

Chvilí trvalo, než se Nioméan sesunul z horní lavice tribunamentu. Když se přibližoval k pódiu, bylo vidět jeho rosolovité tělo protkané barevnými žilkami. Měl čtyři horní končetiny se třemi prsty, hlavu na zátylku zúženou a znovu zakulacenou a pohyboval se na polštáři vzduchu jako vznášedlo. Přistoupil k pultu a opřel se o něj všemi čtyřmi pažemi. „Ještě jednou se omlouvám za tuto nestandardnost. Před malou chvílí jsem dostal jistou zprávu, týkající se vašich,“ pohlédl důležitě na Korela ze Zimitu, „pozemšťanů.“ Předseda zpozorněl. „Na předminulém sjezdu,“ pokračoval Nioméan, „nám bylo uděleno povolení sondovat planetu Zemi ve sluneční soustavě spadající pod vedoucí planetu Zimit. Avšak i když jsme se mohli kdykoliv obrátit přímo na Zimitány, zjištění, která jsme zaznamenali, náleží všem členům Kondorsia Zeko.“ Kývl na Korela, který mu kývnutí oplatil, a potom se obrátil zpět ke tribunamentu. „Pozemšťané jsou velmi inteligentní.“ Tribunament zašuměl. „Ano, pozemšťané odvedli pěkný kus práce. Již několik staletí sledují vesmír, a dokonce se jim podařilo doletět i na jejich vlastní měsíc. Avšak novinkou není ani to, že začali s mapováním zimitské sluneční soustavy, o níž se domnívají, že je to jejich sluneční soustava. Před nedávnem objevili desátou planetu. Pojmenovali ji po svém, i když bych dal krk na to, že je Zimitané trochu popíchli.“ Usmál se přátelsky na Korela.

„Pravda,“ přitakal Korel. „Dali jsme jim záminku k dalšímu zkoumání naší soustavy a vštípili jsme jim podvědomý název začínající písmenem Q.“

„Myslel jsem si to,“ přikývl delegát Puntelao. „Avšak tímto krokem, jistě dosti uváženým, jste dali lidstvu i myšlenku, že když může existovat po staletích sledování vesmíru planeta desátá, proč by nemohla existovat i jedenáctá. Je tomu tak. Pozemšťané se domnívají, že tisíckrát dál než jejich devátá planeta Pluto existuje planeta dvakrát větší, než je jejich největší Jupiter, a že se na ní vesele rozvíjí život. Jedná se o planetu Zimit, vážený předsedo,“ dodal Nioméan a významně pohlédl na Korela.

„Děkujeme, Puntelao z Niomé.“

Rosolovitý tvor poodstoupil a ploužil se zpět na své místo.

V tribunamentu se rozhostilo ticho a nikdo se nehlásil o slovo. Nikdo, až na Sopru z Vemini Enti. Předseda dělal, že jej nevidí, a znovu promluvil ke shromáždění: „Vážení delegáti, to, co nám sdělil delegát Puntelao, je pravda. Jistě se teď ptáte sami sebe, čeho tím chceme docílit. A vězte, že to, co si myslíte, je pravda.“

Tíživé ticho stále panovalo.

„Máte slovo, Sopro z Vemini Enti,“ řekl po chvíli odezdaně a zároveň znechuceně předseda Zimiťan.

„Vidíme, předsedo Koreli, že Zimit patrně není tak úplně nevinný, jak jsme se dlouho domnívali.“

„Pozor, delegáte Sopro. Pozor na to, co říkáte,“ skočil mu do řeči Korel. „Zimit se nedopustil ničeho, co by bylo proti ustanovení Kondorsia.“

„Ne, to máte pravdu,“ pokračoval Sopra. „Avšak pozemšťané jsou inteligentní, jak zde zaznělo. Mě samotného to dost překvapilo, ale budiž. Jsou-li ale tak inteligentní, že by se mohli rovnat s námi, mohou se pokusit dožadovat se práva stát se členem Kondorsia Zeko. A počet členů Kondorsia je úplný, konečný a neměnný, jak všichni víme.“